

GRANOLLERS

ERS

Año XXXVI Número 1300
11 de Septiembre de 1976

COMUNIDAD CRISTIANA

Semanario editado por la parroquia de
S. Esteban de GRANOLLERS DEL VALLES

Redacción y Administración:
Pl. Iglesia, s/n. Granollers del Vallés

Impreso en: INSTANT - COPY
C/. San José, 22 Granollers

Precio: 8 pesetas

Director: Juan Sala Vila
Dep. Legal: B. 15.969-1960
Con licencia eclesiástica.

Tamaño: 32,5 x 23,5

editorial

NO, A L'ERROR. SÍ A L'HOME EQUIVOCAT

La vida dels homes és quelcom més important que la rutina de cada dia. La definició de persona pressuposa unes exigències individuals, familiars i col·lectives. I no en podem defugir cap. Fer lo contrari es traïr la nostra existència. La base de tota l'actuació humana està en el pensament. Pensar és la facultat de crear que té l'home al seu abast. L'home es l'artista de l'univers. El poder del seu pensament és indefinit. Però té un límit: l'error. El mateix Déu respecta la possibilitat d'equivocar-se. L'home no permet a l'home errar. Son les eternes contradiccions de la història. Es l'origen de l'orgull que trepitja obcecat les obres dels altres. Confondre equivocació amb equivocat és també una constant històrica. I aquí es sent el ressò d'aquelles paraules de Crist: "No pot ser el deixeble més que el Mestre". Perquè arreu del món els que cerquen la veritat són perseguïts? Es un signe extern d'estar en un bon camí. No els que diuen Senyor, Senyor entraran en el regne dels cels, sino els que fan la voluntat del Pare. I la voluntat del Pare és que caminem vers la veritat encara que ens equivoquem. Escriu Sant Joan: "qui diu estimar a Déu i no estima els homes és mentider." Déu es la veritat. Qui es creu en la veritat i no respecta els homes, està en el error. No obra en cristià. Pertany al grup d'aquells que pensant obrar bé, persegueixen els seguidors de Crist. L'evangeli quan parla de deixebles no fa distincions de races ni tendències. Sí, en fa de distinció: vers els qui estan en el error. Cerca el pecador, li dona la mà, el porta cap a la llum de la veritat. L'estima.

Joan Sala Vila

en aquest número

EDITORIAL

BÚSTIA

BATEC DE LA CIUTAT

L'11 de SETEMBRE

COLLABORACIONS

RIOBAMBA

TRAMUNTANA

MOTS ENCREUATS

EL CINE EN NUESTRA CIUDAD

Bústia de Comunitat

Apreciat director:

Li prego la publicació d'aquest text, en resposta a l'article i cartes apareguts del senyor Altimiras i Agrupació Sardanista, iniciant i seguint la controvèrsia amb els senyors Viñallonga i Gascón.

Després de llegir l'article de M. Altimiras i Ros en el número 1293 del setmanari, volia dirigir-li una carta de contestació, però vaig decidir esperar per donar lloc a la lògica resposta de Jaume Viñallonga, i per veure si algú resident a Granollers i més vinculat a l'ambient sardanista ho feia. Efectivament, va aparèixer la carta d'en Viñallonga, i en Gaspar Gascón i Simón També el va defensar.

Semblava que es podia donar per acabada la qüestió, però las coses no havien de quedar així, perquè en el número 1298, dues extenses cartes, de l'Agrupació Sardanista i del se-

nyor Altimiras i Ros, contesten a Gascón. Es tracta, pel que sembla, de desorbitar l'assumpte, i continuar un atac personal a Viñallonga, sense escatimar mitjans.

Per tot això, m'he decidit a expressar el meu punt de vista, com segueix:

Primer.- Qualificar Viñallonga de professional de la política no te sentit: ha sigut precisament un sacrificat de la política, i després ha continuat igual, fins a sumar una xifra d'anys ja impressionant que podem valorar els qui hem conegut la política sense resistir tant temps. I com que perteneix a la gran majoria del gènere humà que ha de treballar per viure, es funcionari: si els funcionaris son professionals de la política, aleshores els sacerdots deuen ser professionals de la religió i els fabricants de licors ja no se que devem ser, posats a considerar la realitat de manera tan inexacta.

Segón.- Es precís afegir que en Viñallonga es un dels ciutadans d'una més noble executòria en el Granollers dels últims quaranta anys: figura entre els primers, i vull dir que sobren dits de les mans per contar-los, entre els granollerins, que més han fet per la convivència: desde la Divisió Blanca i la fundació d'aquest setmanari, fins a l'Avat, l'entrega d'en Viñallonga al proïsme ha sigut exemplar.

Tercer.- Per tant, el seu article, senyor Altimiras, no es pot qualificar d'encertat. Podríem dir aquí moltes més coses, però amb la finalitat de no allargar la qüestió i de que no s'omplin més pàgines no segueixo per aquest camí.

Quart.- Respecte de la carta del senyor Gascón, no cal la més mínima defensa del bon amic: el llarg text de l'Agrupació l'hi dona tota la raó, perquè si diu que no es fa política i després explica tota

TOMAS COLOMER
JOYERIA - RELOJERIA

CONSEJO DE CIENTO. 351
(ESQUINA P. DE GRACIA)
TEL 216 00 53
BARCELONA - 7

PUERTA DEL ANGEL. 7
(ESQUINA CANUDA)
TEL. 301 55 22
BARCELONA - 2

...y en GRANOLLERS

calle Clavé, 20

tel. 870.02.81

Bústia de Comunitat

la política que es fa, jo no calen més comentaris. Una cosa semblant es pot afirmar de l'últimísima carta de l'obra del Bellet Popular.

Cinquè.- Així con l'article del senyor Altimiras es curt i concret, la seva carta posterior reitera i divaga, pero interessa com a precisió de conceptes polítics de l'article. Al no ser possible apro- fundir aquí sobre una matèria tant important, puc resumir que si resulta que fins ara no hi ha hagut llibertat, i que estem simplement a l'aperitiu, aterra pensar el qué ha de ve- nir; si publicar un article com el seu i les esmentades cartes que responen a Gascón es falta de llibertat, qué pot passar?

Sisè.- Finalment, ja que el senyor Altimiras ha originat aquesta qüestió personal, pot- ser es important assenyalar el que hi pot haver en el fons de tot, dins de l'àmbit psi- cològic: no sé gaire més, pe- ro crec que al senyor Altimi- ras el que de veritat li sap greu es no ser com en Viña- llonga. Aquest ha complert una missió dintre dels quaranta anys de servei i de sacrifici que han forjat la millor His- tòria d'Espanya, i el senyor Altimiras, encara que no vul- gui, está perdut dins de la confusió actual.

Molt atentament.

Ramón Sobrevía i Coll.

Apreciat amic i Director de Granollers. C.C.: T'agrafria la publicació de les ratlles que t'envio referent a proble- mes de joventud.

Segons sembla ser, la tendèn- cia dels darrers esdeveni- ments apunten a una pròxima normalització democràtica. I una de les característiques fonamentals d'aquesta nova -per a nosaltres, esta clar!- forma de regir la cosa públi- ca és el vot. Es a dir, que per mitjà del vot del poble poble podrà escollir els seus repre- sentants i governants, i d'a- questa manera els que avui som només administrats passarem a l'honorable categoria de ciu- tadans.

Però fins ara, i molt possi- blement també per al futur im- mediat, els qui tindran el dret de vot seran el qui gau- deixin de la majoria d'edat civil: és a dir, tots aquells que tenen més de 21 anys.

Es a partir d'aquí que jo em pregunto: i la immensa mayo- ria de joves que oscil.lan en- tre els divuit i els vint-i- un? Aquests no podran votar?. La resposta sembla evident: no. Tanmateix aquesta immensa ma- joria de joves sí que tenen el deure d'anar a treballar i de sotmetre's sota les lleis dels qui ells no hsuran pogut escollir. Aleshores, doncs, la marginació serà evident i d'a-

questa manera, el que en un principi podia semblar just es quedaria curt, en aquest aspecte, relegant a la catego- ria de ciutadans de segona a tants i tants joves que amb el seu treball contribueixen com el qui més a la tasca co- muna del nostre país. Perquè, a més, no és tan sols la im- possibilitat de poder elegir sinó també la d'ésser elegits i regis consegüentment les as- piracions juvenivoles en el marc d'un estat de dret.

La joventut té una problemà- tica específica, no com una nova classe social -com molts intenten d'afirmar- sinó com un sector social amb unes ca- racterístiques pròpies. Ara bé, si aquestes preocupacions no tenen un marc jurídic on po- der-se desenvolupar, esta clar que les vies de solucions, es- taran lluny de poder-les as- sumir. I una altra vegada la joventut quedarà marginada i condicionada a les actituds justes, o no tant justes, que els adults puguin legislar. Així, doncs, l'alternativa és clara: "El jove català també vol participar. Dret de vot i majoria d'edat als divuit anys".

Atentament.

Josep Homs.

parera foto

Carrer Barcelona, 58
Tel. 870 33 40
GRANOLLERS

Casaments
Reportatges fotogràfics
Revelats
Fotografia industrial
Catàlegs
Fotos carnet

Batec de la Ciutat

SARDANES AL "CASINO CLUB DE RITME"

Demà diumenge a les 12 del matí, audició de sardanes per la cobla: La Principal Del Vallés.

*

INAUGURACIO

S'ha inaugurat una nova Papereria amb l'especialitat de "Material de Dibuix Tecnic" al Carrer St. Jaume 50, s'anomena: Tecnic-Gralla".

També una nova Botiga de "Jocs Didactics" ofereix el seu material sota el nom de: "Cavall de Cartró" ubicada al carrer Josep Mª Puntas.

*

MUSEU

Sembla que la inauguració "amb serio" del Museu Municipal està encara sense data.

Si es tarda massa es pot correr el risc de que quedi sols amb una "peca de museu".

*

CARTELLS

Han aparegut per llocs centrals de la nostra ciutat uns cartells "Anti - propaganda" de la festa del dia 11 de setembre.

Sembla ser que no hi ha hagut cap detenció al moment de plantar-los.

*

CREU ROJA

El passat dimarts dia 7, es va inaugurar el curs de "Damas auxiliars" conjuntament amb el Curs de Socorrisme.

Serà portat pel Dr. Rafecas i el Dr. Gimeno. Les classes teòriques seran els dies: Dimarts i Dijous per les Damas Auxiliars. Dimarts i Divendres pel Curs de Socorrisme.

Tant les classes teòriques com les practiques es faran al local de la Creu Roja.

icart

Reparacions
Elèctriques
de l'Automòbil

Bobinatge de
motors

Josep

Icart i Lamarca

Plaça Calvo Sotelo, 7
Telèfon 870 04 20

GRANOLLERS

Battle

foto-cine-òptica

TOT PER A LA FOTOGRAFIA
ELS MILLORS PREUS
NO CAL SORTIR DE
GRANOLLERS. PROVEU-HO

Plaça MALUQUER, 2 Tel. 870 17 90

L'11 de Setembre

En aquest procés cap a la normalització de la vida i costum democràtics que en tot el que va d'any no ha fet res més que anar sorgint acceleradament, aquests dies ens trobem davant d'una festa commemorativa totalment oblidada -està clar que no en els medis de resistència- i que ara surt amb tota naturalitat.

Els exemples són diversos. La premsa parla de que l'Assemblea de Catalunya, el Consell i els partits polítics no integrats en elles preparen la celebració de la "Diada Nacional Catalana" el dia 11 de setembre. Entitats cíviques i culturals a Barcelona reivindiquen la instal·lació del monument a Rafael de Casanova, com d'altres monuments a líders catalanistes. A Granollers, amb motiu de l'11 de setembre, es recollen signatures per damanar el retorn dels noms dels carrers al que tenien en època democràtica i la rotulació d'aquests en català. També es parla de la celebració, a Granollers, d'un acte commemoratiu d'aquesta diada.

Tot això ens planteja la pregunta clau: Què va passar l'11 de setembre? Què significa l'11 de setembre? Quaranta anys sense poder explicar la nostra història a les escoles ens obliguen a respondre-ho.

11 de setembre de 1714

1) Abans de 1714, Catalunya formava part d'un estat que en el llenguatge d'avui anomenariem federal. Diversos països (Corona d'Aragó, Castella, Nàpols, Amèrica) disposaven independentment de lleis pròpies, governs propis, moneda pròpia, sistema de mides i pesos propis, parlars pròpies oficials, exèrcits propis, etc..... La única cosa que tenien en comú era la persona del cap d'estat: el Monarca. El qual era "Rey de Castilla, de Aragón,..." impedint que qualsevol país de la seva Monarquia dominés sobre l'altre. Un exemple per demostrar la independència federal:

entre Castella i Aragó hi havia duanes, s'havien de pagar impostos si hom volia introduir una mercaderia protegida per les lleis del país on entrava.

Aquest sistema permetia a Catalunya disposar d'uns governs propis a nivell estatal, com la Generalitat; a nivell municipal, com el Consell de Cent o els consells municipals; d'un aparell legislatiu propi, com les Corts; d'un sistema judicial propi, com l'Audiència. Institucions totes elles capdavanteres en la història del Dret. Catalunya era plenament un Estat integrat en una Monarquia federativa.

En aquest sistema polític, que fou precís defensar l'any 1640 quan la Guerra dels Segadors, permeté a partir de 1680 el redreçament econòmic de Catalunya. El comerç tornà a arribar al nivell de l'època més esplendorosa medieval, els gremis no donaven a l'abast a la demanda i apareixeren les primeres indústries, la cultura tornà ser abandosa en la descripció del català i en la defensa del caràcter dels seus habitants, es conreuaren noves

terres, particularment al litoral. Catalunya tornava a ser, com diu la cançó, rica i plena.

Contràriament Castella acusava l'esforç de la seva política americana i europea: desplotada, sense indústries, sense agricultura, el comerç en mans dels italians. Necessitava constituir un nou estat per sortir de la seva decadència.

Es aquest context en el que es configura la "guerra de successió". Guerra entre dos conceptes d'estat: l'estat federal-defensant per la Corona d'Aragó (Aragó, Catalunya, València i les Illes)-i l'estat centralista-afavorit per Castella-. Dos conceptes d'estat excloents i oposats.

Castella rebé el suport de França. Catalunya d'Anglaterra. Al final fou més decisiu el suport francès. I després d'un any de defensa de Barcelona, la capital del Principat fou ocupada per la monarquia borbònica l'11 de setembre de 1714. I per evitar qualsevol altra sublevació s'hi construïren dos castells: el de Montjuïc amb els canons apuntant Barcelona-i la Ciutadella.

La solució al
**PLA ESPANYOL DE
COMPTABILITAT**

per a la PETITA i
MITJANA EMPRESA

BO G. N.º 240 7-10-74 DECRET LLEIS 1973 DE 30-11-78

Una solució STANDARD
per a cada necessitat

CLAVÉ, 36
TEL. 870 04 32

GRANOLLERS

LIBRERIA CARBÓ

SE HACE CAMINO AL ANDAR

lla, avui parc, en ple recinte urbà. Per poder construir la Ciutadella s'enderrocà tot un barri. En la defensa de Barcelona fou ferit el Conseller en cap, Rafael de Casanova, símbol de la defensa catalana i el monument al qual hom reivindica el seu restabliment.

2) Després de 1714, Catalunya quedà convertida en una província. Perdé totes les seves institucions. S'hi aplicaren les mateixes lleis de Castella. L'autoritat de Catalunya fou el Capità General. Es perdé el català com a llengua oficial. Catalunya deixà de ser un Estat.

Les celebracions de l'11 de setembre

Tal festa senyalada ha estat celebrada con l'inici de l'opressió nacional i, en conseqüència, com la reivindicativa, tant en temps de democràcia com de dictadura, de la nacionalitat catalana. Tradicionalment, els catalans es manifestaven davant el monument a Rafael de Casanova a Barcelona a la cruïlla de Rda. St. Pere i Trafalgar. Era una diada catalana i més d'un milió de catalans s'havien desplaçat a Barcelona per celebrar-ho. No cal dir que aquestes manifestacions nombroses ho foren en època democràtica. Però no hi ha hagut any que no s'hagi intentat. I molts companys han estat multats, detinguts i empresonats.

El sentit de l'11 de setembre a l'any 1976

Es hora ja de reemprendre les tradicions amagades durant aquests anys. Aquesta diada continua sent vàlida per la seva reivindicació natural: el dret de Catalunya a auto-governar-se, a disposar d'un govern propi, a elegir-lo democràticament, a elegir els seus legisladors, a aplicar el dret català-formulat a partir dels nostres costums-, a usar oficialment la nostra llengua, a administrar els nostres impostos, a usar la nostra senyera, a cantar el nostre himne. Tot això ja ho tinguerem. Cal recuperar allò que ens varen

6 - Granoll. C.C.

"Testimonio de uno que ha hecho a pie la peregrinación a Santiago de Compostela".

No deja de ser emocionante realizar hoy una peregrinación

La Parroquia de Granollers, en este mes de septiembre, va a visitar la tumba del Apóstol intrépido que proclamó la fe de Cristo en estas tierras tan nuestras. Este Apóstol quiso permanecer con nosotros y descansar de sus tareas apostólicas en la entrañable y cercana Galicia.

La peregrinación que la Parroquia va a hacer, está sellada con el signo de la fe y de la comunión. Sin la fe no hay peregrinación, pero es imprescindible compartirla con los que viven y sienten los mismos ideales cristianos... Y en esto Santiago de Compostela es una ocasión admirable.

Hace unos días he concluido también yo mi peregrinación a Santiago, a golpe de sudor y andadura, recorriendo todo el "Camino de Santiago", antigua ruta de los peregrinos. Partimos desde Roncesvalles, en el pirineo navarro.

pendre el 1939. Hi ho tinguerem perquè ho volguerem nosaltres i els representants democràticament elegits del poble espanyol. Aquest any reivindicar l'11 de setembre és reivindicar el retorn de les institucions de l'Estatut de 1932, per poder crear l'Estatut adequat a les necessitats d'aquest moment.

I pensem que aquest retorn el conseguirem a partir de la nostra participació en els actes commemoratius de la diada: assistim als actes que es convoquin, coloquem senyeres catalanes als balcons i finestres el dia 11. Catalunya serà el que els catalans volguem.

Joan Camps

Os confieso que todavía recuerdo con gran alegría las emociones de la ruta: Recorrer el norte de España; encontrar a muchos peregrinos de las más variadas naciones y regiones, pensando siempre que recorriamos un camino transitado por multitud de peregrinos, desde el Medioevo, unidos por la misma fe e ilusión que ahora sentimos nosotros.

Pero el "Camino de Santiago" guarda en su seno, multitud de monumentos maravillosos, testigos de la unidad cultural europea que ya se iba forjando. Recorrerle es adentrarse en una faceta muy importante de la nuestra propia historia y personalidad.

Pero hay algo más: Es conocer una naturaleza maravillosa que hay que saber leer con los ojos de la fe: Todo lo que Dios ha hecho es bonito y es para nosotros. Es conocer tanta gente buena que atiende desinteresadamente. Es conocer hasta donde llegan tus propias fuerzas y tu espíritu de sacrificio.

La peregrinación me ha hecho comprender que nuestra vida cristiana ha de ser continua lucha por superar la aridez y las dificultades que encontramos para llegar a la Tierra Prometida. Nada hay estable ni duradero en este mundo; todo pasa, sólo Dios permanece.

Pidamos todos a Santiago que este Año Santo Compostelano nos haga comprender que hemos de ser cristianos comprometidos en vivir el Evangelio en comunión con toda la Parroquia y con la Iglesia entera.

A.G.

El Cercle de Peixos

Salvador Estany i Bassa _____

En l'ampla gamma política que va des de la dreta anomenada "civilitzada", o simplement dreta, fins a l'extrema esquerra no terrorista, s'ha produït i es produeix un fenomen que, malgrat va perdent intensitat en determinats aspectes, sembla que hagi de perdurar: Els partits i grups polítics es troben, en general, força limitats de cara a realitzar un treball en comú. Un treball per a desarrelar les necessitats més urgents del poble. Necessitats que tothom creu existents.

Fins ara, l'Assemblea de Catalunya, tant a nivell nacional com a nivell local, amb tots els defectes que pugui tenir, ha treballat i va laborant contra aquelles limitacions. L'Assemblea aglutina gairebé totes les forces socials i polítiques del País. Es a dir, ha esdevingut l'òrgan unitari més representatiu. Tots els seus membres han convingut en acceptar i divulgar els 4 punts que consciencien per a la lluita, pels drets, per a la llibertat i per a la justícia. Aquestes són, certament, unes necessitats urgents i profundament vitals que es poden resumir en un sol mot: Democràcia. Aquest context democràtic que es reivindicava es va guanyant acceleradament des d'un any cap ençà, tot i que segons l'opinió d'alguns els partits han dedicat relativament pocs esforços a les causes unitàries de L'Assemblea catalana.

Una teoria o visió política, entre d'altres, que jo comparteixo, consisteix en creu-

re que ha d'existir a més una gradació de nivells més concrets de lluita comuna. O sia que cada grup hauria d'esmerçar la major part de les seves energies en una mateixa tasca amb els altres agrupaments fins arribar a assolir almenys un estatge a partir del qual ja haguessin discrepàncies notòries entre les masses populars. El que passa, però, és un fenomen invers-lògic per altra banda. Cada-cú s'esforça en fer la propaganda i l'aplicació de les idees pròpies i exclusives, amb greu detriment, a vegades, de les que hi han de comunes. Aquest anar de bracet fins el límit màxim és verament difícil. Fins i tot pot semblar utòpic o perjudicial.

Si hom ha anat a diverses conferències-col.loqui, parlat amb membres de diversos partits i llegit les declaracions de les diferents forces polítiques ha pogut constatar sovint la tendència generalitzada a l'atac global del programa dels altres. No pas sols contra els allunyats ideològicament sinó fins i tot i amb intensitat als més propers. Una mostra evident en el nostre passat és la tràgica desunió de distintes bandes republicanes que arribaren, a vegades, a combats cruents entre elles mateixes en plena guerra civil.

Hom copsa la tendència a ridiculitzar, burlar-se, absolutitzar. En definitiva a menyspreuar integralment. No es fa pas sempre de manera pública. Però es fa. Manta vegades aquesta predisposició arriba a tractar de traïdor,

col.laboracionista, oportunista, etc. al qui es troba, diguem-ho així, més a la dreta. Mentre que aquest creu extremat, inviable, perillós, precipitat, etc. L'indeari de l'anterior, titlla amb el mateix caire totalitzador el qui està tocant la seva vora dreta. Es com un cercle de peixos on cada un mossega la cua del de davant. La corrua té forma circular, no pas rectilínea. El moviment en cercle no és pas per desgràcia progressiu. I malgrat tot els partits polítics són imprescindibles. Cal dir-ho per a no caure en el fàcil parany del fatalisme. Les persones que creiem que tot això és cert hem de ser optimistes. La mateixa realitat social, la mateixa pressió popular, per més immadura que sigui, farà abocar l'atenció als problemes immediats. La major democràcia conquerida esvairà les inèrcies negatives de la clandestinitat. I la fusió d'alguns moviments o partits polítics afavorirà indiscutiblement el progrés del poble. A un govern constituent que s'acosta, per més provisional que sigui, li és exigible la planificació i realització d'una educació, almenys informació, política massiva, a l'abast de tothom, on hi regni el respecte i es bandejin els absolutismes. El foment del protagonisme polític dels ciutadans. No pas la propaganda d'uns determinats colors, sinó l'exortació a informar-se enterament i a participar en la vida pública del poble, de la vila, de la ciutat, d'aquesta Catalunya nostra que avui celebra, mirant cap el futur, la seva DIADA NACIONAL.

DERBI
CAMPEONA DEL MUNDO
1969-1970, 50cc. 1971-1972, 125cc.

ANDRES
BASOLI
RABASA

C. Alfonso IV, 61-63

Teléfono 870 08 15

GRANOLLERS
Granoll. C.C. 7

Les hienes del nostre poble

El dia 11 de setembre és el dia Nacional de Catalunya, perquè va ser un 11 de setembre de l'any 1714 que Barcelona va caure en mans de les tropes franco-espanyolas, enviades per Felip V, després de tretze mesos de resistència heroica. Caigué Barcelona i Catalunya veigué suprimides totes les seves institucions (llevat del Dret Civil). És per això que es recorda la transcendència d'aquesta data com la supressió de les llibertats de Catalunya. I és per això, que tot i el jou feixiste, no hem perdut la consciència de Poble Català. I és també per això que aquest 11 de setembre de 1976 tenia -té- de ser aquesta manifestació palesa de que no hem perdut la nostra identitat.

Aquí al nostre cas concret de la ciutat de Granollers, el divendres dia 10 ha estat anunciat un acte commemoratiu de l'esmentada efemerides sota el títol, generalitzat arreu dels Països Catalans, de Diada Nacional de Catalunya. Per tal d'anunciar l'acte han aparegut nombrosos cartells (autoritzats i amb peu d'impremta) adherits a les parets. Però s'ha donat la lamentable i intencionada circumstància que han aparegut voltats d'altres cartells (on no hi figura la casa impressora, subversius per tant) amb crides totalment tergiversades i contraries. Aquests cartells, les mides dels quals

són 31x21 cms., hi figura en un d'ells la bandera d'Espanya al centre amb una de catalana (horitzontal) a cada cantó i on hi ha imprès "onze de setembre poble català no et deixis enredar" i "visca la unitat d'Espanya". En l'altre cartell d'igual mida, en un cantó hi ha el símbol de la Marxa de la Llibertat i a l'altre, Catalunya engabiada amb la falç i el martell en un racó. En un angle del mateix cartell hi figura una fletxa que posa "principi" i "la pseudo marxa de la suposada llibertat...", i en l'altre, on hi ha el planell de Catalunya engabiada, una fletxa trencada amb la inscripció "...i fi" i "...i el seu resultat". I al peu del cartell hi torna a ser escrit "visca la unitat d'Espanya". Llàstima que en els rètols hi ha comeses falles ortogràfiques, doncs d'aquesta manera ja es "delaten" Ells mateixos, car setembre s'escriu sense "pe" i aquesta la tenien de posar davant la paraula "pseudo", molt rica lingüísticament i també política.

Aquest fet ens confirma altra volta que tant a Catalunya com a la resta de l'Estat Espanyol, encara s'ha de CAMINAR molt tros per a gaudir de la democràcia, i que hi ha una sèrie de privilegiats que es permeten el luxe de fer el que els hi plau sense córrer el menor risc amparats per l'ordre establert.

Doncs mentre hi ha un jove que

fa una pintada "subversiva" i és abatut a trets per la Guàrdia Civil. Ells poden encastar a la paret qualsevol tipus de cartell, amb la major seguretat, traïnt alhora uns eslògans autènticament populars i confondre una data autènticament catalana. Sí, la Marxa de la Llibertat i amb ella Catalunya han estat engabiades, però per què? -pregunto-. Quina relació volen establir entre el símbol comunista i la Marxa? La Marxa no ha estat cap tipus d'afirmació partidista i mai al llarg del seu tortuós i reprimit recorregut, no ha aparegut cap signe comunista, sinó que sempre ha caminat un mateix Poble, sota una única bandera: la catalana.

Els fills bords d'una família acostumen a ser cruels i mentiders i es valen de qualsevol tipus de mitjans per tal de fer predominar la seva autoritat i les seves concepcions. Què passa a Euskadi? Què passa a Tàrrrega, Girona, València, Igualada, etc.? I arreu d'Espanya, què passa?

Com hi ha estampat en uns d'aquests rètols no ens deixarem enredar, i el meu testimoni com a ciutadà immers en una complexa problemàtica, i fins i tot com a cristià conscient d'unes injustícies inhumanes, m'empeny vers aquest magne i formós desig de besar la LLIBERTAT!

Martí Vall

OMNIUM CULTURAL

DELEGACIÓ COMARCAL

Espi i Grau, 3
GRANOLLERS

Ja sou soci d'OMNIUM CULTURAL ?

Associació Promotora de la Cultura Catalana

LA VERDAD DE RIOBAMBA (Información recibida directamente del Ecuador)

Hoy viernes, 13 de Agosto de 1976, a las 15 horas.

Después de haber escuchado la explicación dada por radio por el Sr. Ministro de Gobernación acerca de la participación como Obispos de otros países de América en la reunión pastoral de Riobamba, nos vemos obligados a declarar lo siguiente:

- 1.- Ninguno de los Obispos presentes ha sido deportado de su respectivo país.
- 2.- No tuvimos el menor interés ni se nos invitó a intervenir en asuntos de política interna del Ecuador.
- 3.- No es verdad que allí se haya distribuido ni discutido temas de fondo marxista ni subversivo.
- 4.- La frase aludida por el Sr. Ministro acerca de la "liberación integral del hombre del Chimborazo" no tiene otro sentido que el de la Conferencia Episcopal Latinoamericana de Medellín (1968), es decir, la liberación cristiana que indica la llegada del Reino de Dios.
- 5.- Protestamos enérgicamente por el violento apresamiento a que fuimos sometidos, por la forma de traslado a Quito y por la incomunicación en que se nos ha mantenido, sin que haya venido ninguna autoridad a explicarnos razones de esta detención.
- 6.- Este comunicado ha sido redactado y firmado en el lugar de detención, Cuartel Regimiento Quito No. 2, a las 14,30 horas.

Firman:

Enrique Alvear, Obispo Auxiliar de Santiago de Chile.
Antonio Frago, Obispo de Crateús, Brasil.
Mariano Parra, Obispo de Cumaná, Venezuela.
Samuel Ruiz, Obispo de San Cristóbal, México.
Roberto Sánchez, Arzobispo de Santa Fe, Estados Unidos.
Pablo Rovalo, Antiguo Obispo de Zacatecas, México.
Fernando Ariztía, Obispo de Copiapó, Chile.
Sergio Méndez, Obispo de Cuernavaca, México.
Víctor Garaygordóbil, Obispo de Los Ríos, Ecuador.
Gilberto Chávez, Obispo Auxiliar de San Diego, California, Estados Unidos.
Vicente Zazpe, Arzobispo de Santa Fe, Argentina.
Patricio Flores, Obispo de San Antonio, Estados Unidos.
Ramón Pastor Bogarín, Obispo de San Juan Bautista de las Misiones, Paraguay.
Cándido Padín, Obispo de Baurú, Brasil.
Juan Arzube, Obispo Auxiliar de Los Angeles, Estados Unidos.
Carlos González, Obispo de Talca, Chile.
Leonidas Proaño, Obispo de Riobamba, Ecuador.

Plaça Perpinyà, 2

Tel. 870 08 30

Plaça Maluquer i Salvador, 22

GRANOLLERS

SASTRERIA

CAMISERIA

GENERES
DE PUNT

Porta*

INSTANT-COPY

**TOTES LES SOLUCIONS D'IMPRESOS RAPIDS (OFFSET) AL VOSTRE
ABAST**

Us oferim:

Fotocòpies a l'acte
Reproducció de plànols a l'acte
Ampliacions, reduccions i tramats de fotografies
Ampliacions i reduccions de tota classe d'impresos
Fotocomposició
Etc...

A MÉS, US PODEM CONFECCIONAR EN 24 HORES:

Butlletins	Resultats de computadores
Cartes	Inventaris
Pàgines de catàlegs	Menús
Directoris	Actes
Capçaleres de cartes	Programes
Sobres	Qüestionaris
Fulletts d'instruccions	Prospectes
Manuais	Respostes
Butlletins d'empresa	Historials
Llistes de preus	Manuscrits
Expedients	Conferències
Arxius	Certificats
Informes	Llistes d'existències
Ordres del dia	Anàlisis
Minutes	

c/ sant josep, 22

t e l . 8 7 0 5 4 7 5

GRANOLLERS

el cine en nuestra ciudad

mots encruats

SEMANA DEL 7 AL 12 DE SEPTIEMBRE

DE 1976

MAJESTIC

"¿QUE DIABLOS PASA AQUI?" 3

Producción: norteamericana; género: comedia; director: Peter Yates; duración 1 h. 35 minutos intérpretes: Bárbara Streisand, Michael Sarrazin, Estelle Parson

Una joven esposa, para ayudar a su marido, que es un probo taxista, en una operación de Bolsa, aconsejada por su jefe, obtiene un préstamo cuyo contrato pasa de mano en mano, pues el principio del negocio es un fracaso.

Típica comedia americana, en la que no faltan algunas buenas situaciones cómicas.

La intervención de una alcahueta y sus métodos son sus únicos reparos en lo moral.

"EL CLAN DE LOS NAZARENOS" 4

Producción: hispano-italiana; género: drama; dirección: Joaquín Romero; duración: 1 h. 36 minutos intérpretes: Javier Escrivá, Alexandra Bastedo, Antonio Sabato.

Un religioso, no pudiendo encontrar a Dios por medio de la oración, busca su castigo en unión de una banda de delincuentes escogidos por él mismo de la cárcel, de la que ha sido capellán.

Una excelente película, con acierto en la dirección, ajustada interpretación y una buena fotografía.

Fuerte el film, con muestra de todas las pasiones desatadas u gran violencia

ASTORIA

"SHAFT EN AFRICA" 3

Producción: norteamericana; género: político; director: John Guillermin; duración: 1 h. 40 m. intérpretes: Richrd Roundtree, Frank Finlay, Vonetta Mc. Gee.

Shaft, el famoso detective de raza negra, es contratado para

desenmascarar a los culpables del tráfico de trabajadores africanos para Europa. Pasará por variadas peripecias hasta lograr su propósito, aun dejando un ranguero de sangre tras él.

La acción en el elemento básico de todo el film y son sus reparos morales reseñables la violencia de algunas escenas y el desprecio por la aplicación normal de la ley.

MUNDIAL

"EL HOMBRE DEL CLAN" 4

Producción: norteamericana; género drama; director: Terence Young; duración: 1 h. 40 minutos intérpretes: Lee Marwin, Richard Burton, Cameron Mitchell.

Un hombre que vive aislado en una montaña toma parte en una lucha cruenta en favor de los negros de Alabama, que propugnan sus reivindicaciones sociales y políticas; y en su pasión, no desaprovecha ningún procedimiento.

Bien planteada y mejor desarrollada, el director muestra su experiencia y dotes; bien captado el ambiente.

Luchas sociales, con violaciones, chantajes y riñas sangrientas y mortíferas.

"ENCUENTRO EN MARRAKEEH" 3

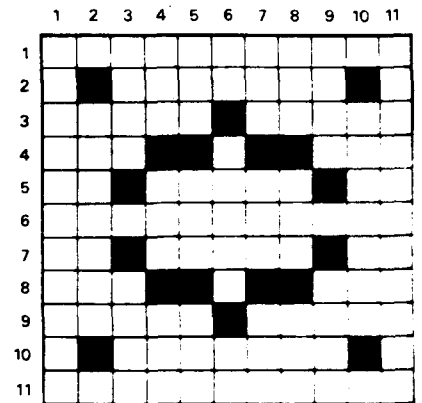
Producción: norteamericana; género: comedia; director: Robert Wise; duración: 1 h. 35 minutos intérpretes: Linsay Wagner, Peter Fonda, Estelle Persons.

Un desertor del ejército americano de Vietnam se encuentra en la ciudad marroquí con una linda modelo, que sufre quebrantos matrimoniales; situaciones crueles que quieren resolver merced a este encuentro amoroso.

Tiene de todo este film, lo que el hace atrabiliario, salvo la belleza y arte de la protagonista y la excelente fotografía.

Situaciones equivocadas derivadas del complejo sentimental en que se basan.

Número 332 per M.M.

H.: 1. Alliberar o alleujar d'una càrrega.— 2. Que no té la certitud (fem.).— 3. Panera plana de forma ovalada. (Al rev.) Donar un cop que danya l'organisme.— 4. Etilè. Estimi.— 5. Cent un. Extrem agut d'una cosa. Repetit de a egípcia.— 6. Acció d'allunyar-se.— 7. Repetit obra de Colette. Dóna la primera escomesa. Vocals.— 8. Ocell palmípede. Consonants diferents.— 9. Ansa Acció de treure.— 10. En Aquesta vila o a la de Reus va néixer Gaudí.— 11. Amagatall de gent de mal viure.

V.: 1. En forma de dodecàgon.— 2. Que conté el radical etil (fem).— 3. El que fa sis. (Al rev.) Serveix per a dipositar-hi cèdules, boles, etc., en un sorteig, rotació, etc.— 4. Consonants. Figuradament, persona subtil i astuta. (Al rev.) Prefix grec que significa difícil, malament.— 5. Al començar d'acabar. Untet. (al rev.) Corrua.— 6. El segon de l'escala. Anual. Cinc-cents un.— 7. Consonant repetida. Bastó de justa amb què s'impulsen les boles de billar. (Al rev.) Vas.— 8. Així comença l'estimologia. Estima. Un mur que no s'aguanta pas.— 9. Repetit, fer-la és tractar de ploure amb afalacs, etc. El que fa deu.— 10. Figuradament, que excel.leix pel seu mèrit, talent, virtut, etc.— 11. Enfaristolada.

Solució al número 331

H.: 1. Ferroviaris.— 2. Oïdores.— 3. Landa. arteL.— 4. Arc. Ulà.— 5. Nc. Entre. LM.— 6. Taumatúrgia.— 7. Ri. Antca. Pn.— 8. Oca. L s d.— 9. Parla. Plaer.— 10. Elimini.— 11. Ascen dència.

V.: 1. Filantropia.— 2 Arcaica.— 3 Ronc. Arec.— 4. riD. Ema. llE.— 5. Oda. Nau. aiN.— 6. Vo. Ttttt. MD.— 7. Ira. Ruc. Pie.— 8. aeR. Era.Lnn.— 9. Rstu. Laic.— 10. El.lipse.— 11. Salamàndria.

ESTA ES LA PROYECCION DE LA CAJA EN GRANOLLERS

OFICINAS:

- * *Plaza Maluquer y Salvador, 10*
- * *Calle Roger de Flor, 115*
- * *Avenida San Esteban, 61*
- * *Avda. Generalísimo, 202*
- * *Grupo de Viviendas Carrero Blanco*

Obras de equipamiento Social

- * *Sala de Cultura «Sant Jordi»*
- * *Club de Jubilados «Sant Jordi» (Próxima Inauguración)*
- * *Sala de lectura «Sant Jordi» (Próxima Inauguración)*

**Para proseguir nuestra expansión
y desarrollo contamos con su
colaboración y confianza**

**CAJA DE AHORROS PROVINCIAL
DE BARCELONA**

«Puertas abiertas al progreso individual y colectivo»